

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: H. T. T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem S. 989, Š., zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, AK Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2015, č.j. MV-139783-3/SO/sen-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2015, č.j. MV-139783-3/SO/sen-2014, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13.8.2014, č.j. OAM-36918-38/DP-2011, kterým bylo podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně ze dne 10.5.2011 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání z důvodu, že žádost byla žalobkyní podána v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

Žalobkyně namítala, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dle žalobkyně rovněž oba správní orgány nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu.

Žalobkyně trvala na tom, že rozhodnutí žalovaného vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť je dle jejího názoru otázkou, zda v době, kdy podala žádost o povolení k pobytu, neměla platné povolení, které by jí opravňovalo k podání předmětné žádosti. Správní orgány totiž považují za základ svého rozhodnutí skutečnost, že povolení k pobytu žalobkyni bylo zrušeno na základě nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu mělo dle správních orgánů dojít právní mocí potvrzujícího rozsudku, a to dne 21.10.2010. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že správní orgány neměly jasno v tom, po kterou dobu neměla žalobkyně možnost vstupu na území České republiky. Prvostupňový orgán tvrdil, že žalobkyně byla vedena v evidenci nežádoucích osob od 14.12.2009 do 21.11.2011. To však dle žalobkyně není možné, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 14.12.2009 a mohla tedy být vedena v evidenci nežádoucích osob maximálně do dne 14.12.2010. Vedení v evidenci nežádoucích osob do 21.11.2011 nemá dle žalobkyně žádnou oporu ve spisovém materiálu. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že v době platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dosud neplatilo ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že správní orgány nemají zcela jasno v tom, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným. Správní orgány vycházely ze závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelným dnem nabytí právní moci rozsudku soudu, kterým bylo toto rozhodnutí potvrzeno. S tímto názorem žalobkyně nesouhlasí, neboť tento závěr vůbec nereflektuje nutné započtení doby, po kterou má cizinec možnost vycestovat z území České republiky. Žalobkyně tedy trvala na tom, že správní orgány evidentně nemají jasno ve zcela klíčových datech, což vrhá pochybnost na správně zjištěný stav věci.

Dále žalobkyně poukazovala na skutečnost, že byla utvrzována postupem správních orgánů, které jí vydávaly překlenovací štítky, o legálnosti svého pobytu. Trvala na tom, že správní orgán vydáváním překlenovacích štítků fakticky legalizoval její pobyt, a žalobkyně tak byla v dobré víře legálnosti svého pobytu. Správní orgán navíc v průběhu řízení vyzýval žalobkyni k doložení dokladů, tedy meritorně projednával její žádost. Rozhodnutí o zastavení řízení pak bylo pro žalobkyni rozhodnutím překvapivým a v rozporu se zaběhlou praxí.

Dále žalobkyně namítala, že jí v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Trvala na tom, že svojí podstatou se v daném případě jednalo o meritorní rozhodnutí, a bylo tedy na místě aplikovat i § 36 odst. 3 správního řádu.

Dále žalobkyně namítala, že správní orgány se ani náznakem nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu zřejmé, jaké důvody vedly k vydání rozhodnutí o zastavení řízení, z jakých důvodů žalovaný vycházel a jakými úvahami se při aplikaci

zákona o pobytu cizinců řídil. Žalovaný trval na tom, že v daném případě bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a spisový materiál rovněž poskytuje dostatečnou oporu pro vydaná rozhodnutí.

K námitce týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že rozhodnutí prvostupňového orgánu o zastavení řízení má povahu rozhodnutí procesního, a nikoli rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán tedy neměl povinnost vyzvat žalobkyni k vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním.

K námitce týkající se posuzování přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že správním orgánů příslušelo pouze posuzovat oprávněnost podání žádosti, a nikoli přiměřenost vydaného rozhodnutí o zastavení správního řízení, neboť se jedná o rozhodnutí procesního charakteru a správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Dále žalovaný zdůraznil, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo mají pouze občané České republiky. Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na veřejný zájem a pořádek.

Právní zástupce žalobkyně při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Uvedl, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nemohou obstát pro svoji nezákonnost. Žalovaný dle názoru žalobkyně pochybil, pokud akceptoval závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že žalobkyně byla vedena v evidenci nežádoucích osob v době od 14.12.2009 do 21.11.2011. Trval na tom, že takto vymezené období neodpovídá obsahu správního spisu. Dále zdůraznil, že žalobkyně byla přesvědčena, že na území České republiky pobývá legálně, a to s ohledem na vystavené překlenovací štítky.

Žalovaný se z účasti na jednání omluvil s tím, že výslovně souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplynuly následující rozhodné skutečnosti. Žalobkyně podala dne 10.5.2011 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

podnikání. Žalobkyně byla vyzvána písemností ze dne 13.5.2011, č.j. OAM-36918-4/DP-2011, k doplnění náležitostí žádosti. Usnesením datovaným 7.6.2011, č.j. OAM-36918-10/DP-2011, bylo řízení zastaveno pro neodstranění vad žádosti. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně včasné odvolání. Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 31.3.2014, č.j. MV-86752-3/SO/sen-2011, rozhodnutí o zastavení řízení zrušilo a věc vrátilo prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, neboť žalobkyně odstranila vady podání dne 8.6.2011, ještě před vypravením již napsaného prvostupňového rozhodnutí. V dalším průběhu správního řízení prvostupňový orgán zjistil, že žalobkyni bylo rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Chomutov, ze dne 28.5.2009, č.j. CPUL-2035-30/ČJ-2009-044061-BALI, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7.12.2009, č.j. CPR-13996-2/ČJ-2009-9CPR-V324, zamítnuto, a rozhodnutí o vyhoštění tak nabylo právní moci dne 14.11.2009. Žalobkyně napadla odvolací rozhodnutí správní žalobou. Městský soud v Praze tuto žalobu rozsudkem ze dne 20.8.2010, č.j. 10 Ca 426/2009-48, zamítl. Rozsudek nabyt právní moci dne 21.10.2010. Výzvou ze dne 24.6.2014, č.j. OAM-36918-30/DP-2011, prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobkyně prostřednictvím právního zástupce požádala o prodloužení lhůty o 10 dnů. Této žádosti správní orgán vyhověl. Dne 3.7.2014 se osoba pověřená právním zástupcem žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že se zástupce žalobkyně písemně k věci vyjádří do 10 dnů. Přípisem ze dne 11.7.2014 požádala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce o prodloužení lhůty k vyjádření o 7 dnů. Následně podáním ze dne 14.7.2014 podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce žádost o přerušení řízení o 10 dnů. Usnesením ze dne 12.8.2014, č.j. OAM-36918-37/DP-2011, prvostupňový orgán rozhodl, že žádosti o přerušení řízení se nevyhovuje a řízení se nepřerušuje. Následně bylo vydáno dne 13.8.2014 prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Primárně se soud zabýval námitkou, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.

V ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je uvedeno, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z obsahu uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že předmětnou námitku je třeba chápat jako námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Soud zevrubně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že je plně přezkoumatelné a jeho odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný popsal skutkový stav, ze kterého vycházel, specifikoval právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použil, vypořádal se řádně s odvolacími námitkami žalobkyně a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Tuto velice obecnou námitku žalobkyně tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Dále žalobkyně namítala, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Pro posouzení řádného zjištění skutkového stavu je zásadní právní úprava vztahující se k řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

V ustanovení § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se mimo jiné § 47 zákona o pobytu cizinců vztahuje obdobně.

Dle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně mimo jiné i § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vztahující se na dlouhodobé vízum.

Dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

V ustanovení § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabytí právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Z výše nastíněné právní úpravy jednoznačně vyplývá, že žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je nutno podat (pokud tomu nebrání důvody na vůli cizince nezávislé) v rozmezí 90 až 14 dnů před uplynutím platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu. V předmětné věci tedy bylo zásadní otázkou, zda žalobkyně svoji žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podala v tomto zákonem stanoveném časovém rozmezí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že původní povolení k dlouhodobému pobytu mělo platnost do 23.6.2011. Žalobkyně svou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podala dne 10.5.2011. Pokud by nenastaly žádné skutečnosti, které mají dle zákona o pobytu cizinců vliv na trvání povolení k dlouhodobému pobytu cizince na území České republiky, byla by žádost o prodloužení povolení tedy podána včas. V daném případě však je nutno přihlídnout ke skutečnosti, že žalobkyni bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, které následně po proběhlém soudním přezkumu v rámci správního soudnictví nabylo vykonatelnosti současně s nabytím právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20.8.2010, č.j. 10 Ca 426/2009-48, kterým byla žaloba žalobkyně proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění zamítnuta, tedy dne 21.10.2010. V souladu s ustanovením § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni zanikla právě vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy dne 21.10.2010. Pokud tedy žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dne 10.5.2011, podala tuto žádost více než šest měsíců po zániku platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu. Žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tedy evidentně nebyla podána v zákonem uložené době. Proto dle soudu prvostupňový orgán zcela v souladu s právními předpisy rozhodl, že se řízení o žádosti podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavuje, protože žalobkyně požádala o prodloužení povolení v době, kdy k tomu již nebyla

oprávněna. Již z logiky institutu prodloužení vyplývá, že nelze žádat o prodloužení něčeho, co v době podání žádosti již netrvá.

Soud má za to, že správní orgány všechny okolnosti rozhodné k posouzení skutečnosti, zda žádost žalobkyně byla podána v době, kdy k tomu byla žalobkyně oprávněna, řádně zjistily a správně vyhodnotily. Námitku žalobkyně, že ze strany správních orgánů nebyl zjištěn rozhodný skutkový stav v náležitém rozsahu, tedy soud považuje za nedůvodnou.

Pro úplnost soud podotýká, že pro posouzení věci je zcela nerozhodná skutečnost, po jakou dobu byla žalobkyně vedena v evidenci nežádoucích osob a zda v době podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla vedena v této evidenci, či nikoliv. Podstatná je pouze skutečnost, že ve vztahu k žalobkyni nabylo vykonatelnosti před podáním žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutí o správním vyhoštění, a tato skutečnost byla řádně správními orgány zjištěna před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve věci. Soud rovněž konstatuje, že lhůta pro opuštění území republiky nikterak neodsouvá vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým byla tato lhůta stanovena.

K námitce, že žalobkyně byla v době podání žádosti uvedena v omyl ohledně legálnosti svého pobytu na území České republiky tím, že jí byly vydávány příslušným orgánem překlenovací štítky, soud uvádí, následující.

Soud zdůrazňuje, že pro posouzení daného případu není rozhodující skutečností legálnost pobytu na území, ale skutečnost, zda žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v zákonem stanoveném termínu před zánikem původního povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě v důsledku vydávání překlenovacích štítků sice žalobkyně mohla být v dobré víře ohledně legálnosti svého pobytu na území České republiky, ale vzhledem k jednoznačné právní úpravě a platnosti prastaré právní zásady platné i ve vztahu k cizincům, že neznalost zákona neomlouvá, nemohla být v dobré víře ve vztahu ke skutečnosti, že její povolení k dlouhodobému pobytu zaniklo bez dalšího ze zákona vykonatelností jí uloženého správního vyhoštění.

Dále soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o zastavení řízení nebylo nikterak v rozporu se správní praxí žalovaného a s ohledem na obsah správního spisu, s nímž byla žalobkyně řádně seznámena, jak bude uvedeno níže, nemohlo jít ani o rozhodnutí překvapivé.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou.

Dále žalobkyně namítala, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebyla řádně v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s obsahem správního spisu a neměla možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. K této námitce soud uvádí, že se zcela míjí s obsahem správního spisu. Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně byla ze strany prvostupňového orgánu řádně vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí, žalobkyně této možnosti prostřednictvím právního zástupce využila dne 3.7.2014 a byla jí dána i možnost se k podkladům rozhodnutí v přiměřené lhůtě vyjádřit. Skutečnost, že žalobkyně nevyužila možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, i přes prodloužení lhůty k vyjádření ze strany prvostupňového orgánu, nic nemění na skutečnosti, že taková možnost jí ze strany správního orgánu byla dána.

Tuto námitku vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

K námitce, že se správní orgány při rozhodování ve věci vůbec nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně uvádí soud následující.

Otázkou zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých, a to těch, u kterých je nutnost takového posouzení výslovně v právním řádu upravena.

O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu není v ustanovení § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka. Soud rovněž považuje za nutné zdůraznit, že v uvedeném ustanovení se jedná o úpravu procesní, která upravuje postup správního orgánu v případě, kdy nejsou splněny zvláštní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců a jejich nesplnění brání vedení řízení ve věci samé. V případech uvedených v tomto ustanovení tedy vůbec nedochází k posuzování žádosti cizince a řízení je zastaveno, aniž by docházelo k posuzování skutečností vztahujících se k pobytu cizince včetně problematiky dopadu výsledku řízení do soukromého a rodinného života cizince. Z jazykového i teleologického výkladu vyplývá, že v případě rozhodnutí dle § 169 odst. 8 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života cizince neposuzuje.

Správní orgány tedy dle soudu nepochybily, pokud v daném případě přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně neposuzovaly.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodnou.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. dubna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová